

EEN SIJSJE.

Een onzer lezers schrijft ons het volgende:

“Ik woonde niet op het land, maar in de stad, toen voor eenige jaren mij een merkwaardig blijk van vogelgeheugen voorkwam, dat ik de vrijheid neem mede te deelen, omdat ik een trouw lezer ben van het *Album der Natuur*.

Mijne werkkamer kwam uit op een vrij grooten tuin met twee openslaande ramen, waarvoor aan de buitenzijde bloemhekken waren geplaatst. Mijne kinderen hadden een sijsje den winter over gehouden, en toen nu het voorjaar kwam en de lucht zoo zacht werd en de zon zoo uitlokte, werd de sijs bij mij in het hekje gezet. Dit duurde eenige dagen, en om haar toen nog meer van de lucht en het voorjaar te doen genieten werd het deurtje opengezet. Niet lang duurde het of de sijs was gevlogen. Het kooitje bleef staan; “onze sijs komt vast terug”, en met dat goede geloof werd gezorgd, dat het deurtje niet kon toewaaien. En toen het avond was, kwam “onze sijs”. De deur ging toe en de kooi naar binnen; het was “’s nachts zoo koud voor ’m als de zon weg was”.

Dit duurde vier à zes dagen; ’s morgens uit en ’s avonds binnen. Maar de laatste dag zag sijs niet terugkomen.

De zomer ging voorbij, en het najaar kwam met zijn gure dagen; de menschen kwamen van buiten weer naar de stad, de reizigers kwamen thuis, het werd schraal op het veld en de trekvogels gingen den winter in het zuiden doorbrengen. En toen kwam onze sijs ook naar

zijn oude kwartier, Op een winderigen regenachtigen dag fladderde een vogeltje herhaaldelijk tegen dat raam, waar de kooi voor had gestaan; gauw werd de kooi buiten gezet met open deur; en dadelijk was sijs weer op zijn oude stokje.

Het volgende voorjaar ging het evenzoo; maar 's winters kwam hij niet terug.

Misschien heeft zoo'n nare vinkebaner hem wel dood geknepen; 't is een afschuwelijke liefhebberij; en dat voor groote menschen!"
